

PŘÍBĚH CHRISTOPHERA

RADEK HRABA

Radek Hraba

**PŘÍBĚH
CHRISTOPHERA**

KAPITOLA PRVNÍ

Po večírku do léčebny

Byt Mayrových, Červenec 2011, Česká republika

„Musí tu přece něco být!“

Christopher zoufale listoval knihou kouzel a tázavě se koukl na kocoura Samuela sedícího naproti němu.

„Magie ti nepomůže zbavit se smutku. S tím se musíš vypořádat sám,“ odpověděl mu kocour.

„K čemu mi potom je, když ji nemohu použít? Za chvílku ostatní dorazí a nechci, aby mě takhle viděli.“

„No, možná by se něco našlo. Bohužel nevím, jak dlouho to bude účinkovat.“

„To je jedno, hlavně když se toho na chvílku zbavím,“ Christopher opět listoval v knize.

„Najdi si kapitolu Podoby. Měl by tam být odkaz na klidný výraz,“ vedl postupně Christophera.

„Mám to!“ na moment se zaradoval a nahlas četl, *„Kouzlo vám vytvoří neutrální výraz ve tváři, zároveň očarováný nebude projevoval žádné city,“* pohlédl na Samuela s nadějí, že to vyjde, *„ale je tu upozornění! U polosmrtelníků bude dané kouzlo fungovat pouze napůl, takže se vyvarujte situacím, které by mohly vyvolat konflikt. V takovém případě se kouzlo automaticky zruší!“*

„Dobře, tak se do toho dáme!“ vyskočil, aby se připravil, když v tom do pokoje vstoupila jeho matka Radka.

„Nech toho čarování a pojď dolů. Babička s dědou už dorazili a ptají se po tobě!“ řekla a vrátila se zpátky do kuchyně.

„Fuj! To bylo o chlup! Ještě, že si nevšimla knihy,“ řekl Christopher a s mírně vyděšeným výrazem pokračoval ve čtení.

„City mé at’ do stínu ukryjí se a ve tváři neprojeví se!“

Namířil na sebe ukazovákem, ze kterého vylétly modré jiskry přímo do obličeje. Lehce namístež zavrával, přičemž ucítil vibrace ve tváři a rychle získal zpět stabilitu.

„Jak vypadám?“ zeptal se.

„Vypadáš už líp. Předtím si vypadal jak hromádka neštěstí,“ odpověděl Samuel a zamířil po schodech do kuchyně.

Christopher rychle zaběhl do koupelny k zrcadlu zkontrolovat, jestli má Sam pravdu, a opravdu jeho výraz vypadal klidně bez jakýchkoli známek smutku.

„Má pravdu! Žádný nevšední výraz, žádné city. Tak doufejme, že to proběhne rychle a hladce,“ uznal a vydal se do kuchyně.

Tam ho radostně přivítal malý pejsek, kterého si babi s dědou přivezli s sebou. Sklonil se k němu, drbal ho a zároveň stihl pozdravit babi s dědou a tetu Alžbětu.

„Kde jsi nechala děti, teto?“ zeptal se, když si sedal ke stolu.

„Předevčirem odjely na tábor. Mám tě od nich pozdravovat.“

„Počkej, počkej! Nesedej si ještě! Musíme ti přece popřát!“ řekl děda a vytáhl z tašky jeho oblíbený dort.

„Přeju ti hodně štěstí, zdraví a lásky!“ potřásl si rukama, podal mu dort a obálku s penězi. Pak mu popřáli i všichni ostatní.

„Sice jsem ti už přála v den narozenin, ale taky přeju všechno nejlepší k tvým devatenáctinám!“ dala mu pusku na tvář a podala mu obálku s přáním a penězi.

Všichni společně sedli ke stolu, pustili se do chlebičků a bavili se o všem možném. Během toho Christopher koutkem oka pozoroval babičku, jak dává psovi kousky salámu z chlebičků. Vždycky mu to přišlo směšný, ale kvůli působícímu kouzlu se vůbec neusmál, ani když Radka pořád okřikovala babičku, ať se vykašle na psa a nevšímá si ho. Nikdo se nedivil, že se Christopher ani nepousmál, protože se před několika dny rozešel s přítelkyní.

Po půl hodině Christopherovi zazvonil mobil a tam byla zpráva od Staňka.

„Doufám, že nikam neutečeš, když je tu návštěva!“ zvolala na něho Radka, která stála u kuchyňské linky a dávala zákusky na talíř.

„Ne, jenom mi píše Staněk, jestli zajedeme večer do baru,“ odpověděl a všiml si Radky našťavaného výrazu, když slyšela jméno Stanislav.

Přestala ho mít ráda, když před dvěma lety zjistila, že je na kluky. Podle ní je to ohavnost a proti přírodě. Christopher ten našťavaný výraz ignoroval, jelikož měl kouzlem potlačené emoce. Jinak by se zase začali hádat. Nesnášel, když se mu někdo navázel do přátel. Ať už to byla jeho matka nebo někdo cizí.

„Jedete oslavit tvoje narozeniny?“ zeptala se Alžběta.

„Ty už jsme oslavily minulý víkend, ale tak co doma v pátek večer.“

„Staněk? Je odsud?“ ptala se babička, než se pustila do zákusku.

„Stanislav je kluk, který se před čtyřmi lety přistěhoval z Moravy. Jeho máma Adriana pochází tady ze vsi. Provádala se za nějakýho Slováka, chvílku žili tady ve vsi, pak se odstěhovali na Moravu a asi po dvanácti letech se přestěhovali zpátky.“

„Nevidím ráda, že se spolu vůbec scházíte! Bojím se, že na tebe bude mít špatný vliv!“ naštvane řekla Radka, když si sedala zpět ke stolu.

„Proboha, proč by měl mít na Christophera špatný vliv, Radko? Ten kluk snad fetuje, nebo co?“ ptal se děda.

„Tati, ale Staněk je na kluky! Já prostě nemám ráda lidi, kteří si zvolí tento způsob života! Je to nechutné, ohavné a hlavně proti přírodě!“

„Mami, to by stačilo!“ řekl s klidem Christopher.

„Tady ti homosexuálové, lesby a jim podobní nám pořád narušují normální způsob života!“

„Jak normální způsob života?“ skočila ji do řeči Alžběta. *„Ti lidi se tak narodili, tak je pořád neodsuzuj! Nech je na pokoji!“*

„Copak to jde, když se mu neustále motá kolem mých dětí! A co děti tady ve vesnici? Jak jim rodiče vysvětlí to, že je to normální, když to normální není!“ vyštěkla Radka na Alžbětu.

Christopher cítil, že se jeho emoce a potřeba odporovat snaží vyjít na povrch, ale kouzlo je stále drželo v nitru. Tiše doufal, že se máma uklidní. Jenže ta se nedala zastavit.

„To je hrůza, co se to v tom dnešním světě děje! Být to na mně, tak bych je všechny do jednoho nechala převézt na nějaký pustý ostrov! Ať si tam šíří ty svoje nemoci a nás nechají na pokoji!“

To už se ale neudržel a zařval: *„Matko, přestaň!“* opět cítil vibrace v obličejí a také, že do něho vjel vztek. Bylo mu jasné, že kouzlo je pryč.

„Už mi lezeš na nervy s těma svýma kecama! Kdekoho urážíš jenom proto, že má jinou orientaci nebo jinou víru!“ křičel na mámu, která na něho jen nevěřicně koukala.

„Víš, proč tohle dělá, dědo? Nechce si připustit to, že já jsem bisexuál, tak se je snaží všemožně urážet v domněnání, že se změním! Jenže víš co, matko? To se nikdy nestane! Smiř se s tím!“

V té chvíli mu od mamky přiletěla facka na tvář. Jenže Christopher plný vzteku ani nezaznamenal bolest.

„*Hele, Christophe! Takhle se svojí mámou nesmíš mluvit!*“ při pohledu na rozzlobeného dědu, který na něho mířil prstem, se Christopher na moment zarazil.

„*Same, odcházíme!*“ zakřičel na kocoura, který se cpal zákusky a chlebičky. „*Nebudu tady trpět nějaký urážky! Když pro ni nejsem dost dobrý, tak nemá smysl tady zůstat!*“

Christopher vzteky vyběhl po schodech do pokoje, popadl malou cestovní tašku, dal do ní knihu kouzel, notebook, mobil a ještě pár věcí. Tašku si hodil přes rameno a šel zpátky dolů.

„*Promiňte mi všichni, ale tohle nevydržím!*“ řekl, když se vrátil do kuchyně a vzal kocoura do náručí. „*Dokud se máma s tím nesmíří, tak s ní pod jednou střechou nebudu!*“

Než stačil někdo zareagovat, objevily se modré jiskry kolem Christopherova těla a zmizel.

„*Pěkný, Radko! Tohle se ti teda povedlo!*“ zakřičela Alžběta na Radku a našťavaně odešla z bytu.

Vila Anstetten, Rakousko

Opět zaskvíly modré jiskry a Christopher se objevil uprostřed místnosti. Samuela pustil na zem, položil tašku na židli a šel si sednout na gauč. Tou dobou byl dům prázdný. Florian, jeho otec byl v práci a Katie, jeho současná žena, Christopherova nevlastní matka byla také v práci, takže měl klid. Samuel se tiše vytratil do kuchyně, jestli tam náhodou není nějaké jídlo.

Zvedl se a chodil po místnosti sem tam. Srdce mu bušilo jako o závod, hlavu se mu honila spousta myšlenek. Vyšel z obývacího pokoje na terasu a zamířil k bazénu. Cestou ze sebe sundával oblečení, až mu zbyly jenom boxerky, rozběhl se a skočil do vody. Pár sekund plaval pod hladinou, aby si zchladil horkou hlavu a vynořil se.

Po chvíli vylezl a lehl si na lehátko, které bylo zastíněné slunečníkem. Ležel tam a přemýšlel, co bude dělat. Jestli se vrátí k matce, nebo zůstane u otce.

Po hodině sebou cuknul a otevřel oči. Ležel na lehátku u bazénu a viděl, jak k němu míří táta.

„Ahoj! Co tu děláš? Já myslel, že máš dneska oslavu doma. Co ty věci rozhlázený na zemi? Stalo se něco?“ ptal se Florian.

„Musel jsem vypadnout, pohádal jsem se s Radkou.“

„Proč?“ sedl si na lehátko vedle něho.

„Zase nadávala na způsoby života, a na to, jak je to nechutný, a jak nechce, abych se s nimi scházel. Jak je to proti přírodě a podobný kraviny. Docela mně to mrzí, protože u toho byli i babi s dědou,“ odpověděl a šel si posbírat věci.

„Je to její názor. S tím nic neuděláš. Je to tvoje matka a neměl by ses s ní hádat!“

„Copak to jde? Neustále poslouchat ty její kecy!“ oblékl se. *„Čtyři roky to ví a není schopná se s tím smířit! Já už na to prostě nemám nervy! A jestli se s tím nesmíří, tak se s ní nemám už o čem bavit!“*

„No tak! Je to tvoje máma! Nemůžeš se k ní takhle chovat! Pevně jsme věřili, že tě vojenská škola změní, ale vypadá to, že jeden rok nestačil! Žádná disciplína! Žádná autorita k rodičům! Nic! Nic ses nenaučil!“

„Autorita k rodičům?“ Christopher zvýšil hlas a zamířil zpět do obývacího pokoje. *„Nebudu mít autoritu k někomu, kdo vezme patnáctileté dítě a strčí ho*

do nějaké vojenské školy v Anglii! Zrovna v ten čas, kdy jsem od vás očekával, že mě podpoříte! A vy uděláte co? Pošlete mě pryč!“

Vzal tašku, co měl na židli a zamířil ke dveřím. „*A víš co? Sice to tam stálo za hovno, ale měl jsem klid od svých nechápavých a kontroverzních rodičů!“*

Vyšel ven a zabouchl za sebou. Šel po ulici směrem k vile Van Tasselových, kde bydlel jeden z jeho nejlepších kamarádů Erik. Nacházela se o tři ulice dál od jeho domova.

Vila Van Tassel, Linz

„*Witty? Čau, co tu děláš?“* ptal se Erik, když otevřel dveře. „*Jsi v pohodě? Co se stalo? Vypadáš dost naštvaně.“*

„*Můžu tu zůstat na pár dní? Doma je to peklo.“*

„*Ehm... Jo! Ovšem!“* pustil Christophera dovnitř. „*Řeší zase tvoji sexualitu nebo tvou magii?“*

„*Sexualitu, nemůžou se s tím pořád smířit!“*

„*Dobrý den pane Witter Von Anstetten!“* přivítala ho služebná. „*Máte se dobře?“*

„*Zdravíčko paní Wienerová! Kéž by! Co vy? Kdy to čekáte?“*

„*Až za tři měsíce, ale radši bych byla, kdyby to bylo co nejdříve,*“ odpověděla, zatímco si hladila břicho.

„*To víte dvojčata. To není žádná sranda.“*

„*Marino, připravte tady pro Christophera pokoj pro hosty! Zůstane tu několik dní!“* přikázal Erik. „*A ty pojď, povíš mi všechno.“*

Christopher si vzal tašku a oba dva šli do kuchyně, kde si sedli k jídelnímu stolu. Erik vyndal dvě piva z lednice a jedno mu podal.

Když dopíjeli druhou lahev piva, skončil Christopher s vyprávěním o tom, co se stalo doma u matky a potom u otce.

„Teda, tohle jsem nečekal!“ řekl s údivem Erik a zvedl se od stolu. „To se s tím opravdu po čtyřech letech ještě nesmířili?“

„Ne! Předpokládám, že se s tím nikdy nesmíří! Budu muset počkat ještě rok, než dostanu přístup do rodinného svěřeneckého fondu. S penězi, co vydělávám na internetu, to bude stačit na to, abych se odstěhoval od nich.“

„A co na to tvoje sestra?“ Erik mu podal další lahev piva.

„Ta neměla možnost se k tomu nějak vyjádřit. Seběhlo se to tak rychle... Ale já její názor na to všechno znám. Ona jediná z rodiny mě před čtyřmi lety podržela.“

„Nenapadlo tě třeba jít k ní na těch pár dní, než se to s tvojí mámou uklidní?“ zeptal se Erik.

„Napadlo. Ale bydlí vedle baráku, kde bydlí Radka, takže je možné, že bych se s ní potkával. A to nechci!“

Christopherovi se rozsvítil mobil a objevila se zpráva od sestry. „Zrovna babi s dědou a tetou odjely. Hádaly se tu celou dobu s mámou a nakonec řekly, že to nemá cenu a odešly. Máma je úplně na nervy. Co ty? Kam ses teleportoval? Jsi v pořádku?“

Christopher dočetl zprávu, napil se a odepsal, „Jsem v pořádku. Jsem v Linzi. Promiň, že jsem se s tebou nerozloučil, ale už jsem to tam s ní nevydržel. Ozvu se za pár dní. Měj se!“

Položil mobil na stůl. Po chvílce přišla opět zpráva od sestry, kde bylo napsáno, „Ok. Tak se potom ozvi. Měj se!“

Venku se pomalu stmívalo a Christopher šel do pokoje za Erikem. „Zajdeme do města na večeři? Nebo zůstaneme tady?“

„Radši do města. Jenom na večeři! Musím se šetřit na zítřek!“ odpověděl Erik, vzal si peněženku a šel ke dveřím.

„Proč se musíš šetřit na zítřek?“

„Zítra je ten Phillipovo večírek!“

Christopher se zarazil a dal si ruku na čelo. „*Do prdele! To je už zítra? Já myslel, že to je až příští víkend!*“

„*Ne-ne, zítra to je! Nezapomeň si vzít masku!*“ řekl a zavřel dveře od pokoje.

„*No, to budu muset ráno zajet do města a nějakou sehnat!*“ říkal Christopher. „*Nebo si nějakou vyčaruju.*“

Následující večer se kluci připravovali na večírek.

„*Co myslíš? Vypadám skvěle?*“ zeptal se Erik a otočil se kolem dokola.

„*Vypadáš přímo úchvatně! Kdybych byl na kluky tak do tebe jdu hned!*“ Christopher si upravoval motýlka.

„*No počkej! Ani ses pořádně nepodíval!*“ Erik ukázal na svůj oblek a masku.

Christopher se zastavil, očima sjel Erika od hlavy až k patě. „*No jo. Ženský se na tebe budou lepit jen, co tam vlezeš!*“

„*Díky kámo! Jedeme?*“

„*Jedeme!*“ souhlasil Christopher.

Oba vyšli z pokoje, po schodech dolů, kde čekali Erikovi rodiče s mladším bratrem. Společně vyšli z vily a nastoupili do limuzíny a ta je zavezla před klub Carla.

Limuzína zastavila před vchodem, všichni postupně vystoupili a zámířili dovnitř. Vypadalo to tam jako v bordelu. Holky na sobě měly krátký sukně nebo hedvábné noční košilky. Název večírku byl *Hříšná noc*.

Christopher šel ihned k baru, objednal dvojitou whisky a opřel se zády o bar. V tom se před ním objevila vysoká postava v obleku, v masce a se skleničkou šampaňským v ruce. Hned poznal, že je to Florian.

„*Nemám čas! Sleduju támhle toho kluka v bílém obleku! Přemýšlím, že bych si ho vzal domu. Co ty na to?*“

„*Přestaň s těmi nesmysly!*“ odpověděl znechuceně Florian a opřel se o bar hned vedle něho. „*Dominik mi říkal, že teď bydlíš u nich.*“

„*To říkal správně! U nich se aspoň cítím jako doma!*“ hodil do sebe obsah skleničky, otočil se zpět k baru a mávl na barmana.

„*Hele nech toho a vrať se domu. Promluvíme si o tom a seženeme ti někoho, kdo ti s tím pomůže!*“

„*Tady není už o čem mluvit! A žádnou pomoc od tebe ani od Radky nechci! Sbohem!*“ Christopher vzal skleničku s whisky a ztratil se v davu.

„*Tak jak?*“ zeptala se Katie, která přišla k baru a viděla Christophera našťavaně odcházet.

„*Nic. Je tvrdohlavý a nedá si říct. Ani pomoc nechce!*“ Florian dopil šampaňské a odešel na toalety.

Katie šla hledat Christophera. Po chvílce ho našla, jak se baví s Erikem, Davidem, Phillipem, Oliverem a ostatními. Když ji uviděl, že míří k němu a mává na něho, omluvil se a chystal se odejít.

„*Christophere, počkej!*“

Christopher se zastavil a otočil se čelem k ní. „*Podívej Katie, jestli tě poslal táta, tak je to zbytečný! Já už jsem mu svoje řekl a domu se nevrátím!*“

„*Jenom ti chci říct, vím, že se domu nechceš vrátit. Jenom kdyby sis chtěl promluvit, tak jsem tady pro tebe.*“

„*Já vím, ale já už to doma nevydržím! Nesnesu ty znechucený pohledy, blbý poznámky a nekonečný hádky! Promiň, ale opravdu ne!*“ řekl a odešel.

Večírek byl v plném proudu a Christopher s kluky byli už značně opilí a tancovali na parketě. Vtom se mu přitížilo a vydal se k východu. Ztěžka sešel po schodech na chodník. Zalapal po dechu a zničehonic se mu zatemnilo před očima.

Následující den, Nemocnice Sv. Patrika, Linz

„*Hele už se probouzí! Sestro!*“ Christopher zaslechl češtinu, byla to jeho matka, jak volá na sestru. Sestra přispěchala s Katie, která byla primářkou v místní nemocnici. Začala na něho mluvit, ale byl hodně dezorientovaný a nerozuměl ani slovo.

„*Kde... Kde to jsem?*“ Snažil se zvednout hlavu. Připadalo mu jako by byl na horské dráze. Neměl vůbec představu o tom, co se děje.

„*Christophere, všechno je v pořádku! Jsi v nemocnici!*“ pro změnu slyšel němčinu, když mu Katie odpovídala.

Rozhlédl se po místnosti a rozpoznal pár známých tváří. Své rodiče, sestru Sárú a Erika s dalším nejlepším kamarádem Davidem. Snažil se mít otevřené oči, ale byl příliš oslabený a ztratil vědomí.

„*Co je s ním?*“ ptala se Radka.

„*Je v pořádku! Je stále stabilizovaný... Přitom, co měl v sobě, se divím, že se probudil takhle brzo... Pojďte! Necháme ho spát. Předpokládám, že se probudí až ráno,*“ řekla Katie. Všichni se sebrali a šli na chodbu.

„*Paní doktorko, dorazily ty výsledky,*“ sestra z recepce zastavila Katie a dala ji složku.

„*A sakra!*“ zhrozila se a zavolala doktora, který Christophera přijímal, a ukázala mu výsledky. Ten se kouknul do papírů a společně se vydali k ostatním.

„*Víte už něco?*“ zeptala se Radka, která netrpělivě překračovala na místě.

„*Je stabilizovaný. V noci jsme poslali jeho krev na rozbor,*“ odpověděl doktor.

„*A co jste zjistili?*“ tázal se Florian.

„Měl v krvi extázi, což by mu nezpůsobilo ten stav, ve kterém jsme ho přijali. Mimo to měl v krvi větší množství látek, které jsou obsaženy v práscích proti depresi. Taky jsme našli látky, které se podávají proti nespavosti.“

„A co to znamená?“ zeptala se Radka.

„Množství těchto látek by nebylo tak nebezpečné, kdyby byly podávány jednotlivě, ale všechny najednou a ještě kombinace s alkoholem je hodně nebezpečná.“

Všichni tam překvapeně stáli a nikdo nic neříkal.

„Měl váš syn deprese?“

„No... Já nevím... Myslím, že ne. Měli jsme nějaké neshody, ale to přece není důvod k tomu, aby se předávkoval,“ řekla Radka.

„Neshody?!“ Erik zvýšil hlas. „Co vím, tak to byl teror s vámi dvěma. Je to taky důvod, proč utekl z baráku! Ale nevěřím, že by se chtěl zabít!“

„Za daných okolností by bylo nejlepší ho umístit do léčebny. Uvažovali jste o nějaké?“

„Proč? On není feťák nebo alkoholik!“ odsekla Radka.

„To nevím, ale jestli se o to pokusil teď, tak je zcela možné, že to zkusí znovu. Můžeme ho poslat do léčebny spojenou s naší nemocnicí. S vaším souhlasem ho tam můžeme umístit i nedobrovolně.“

„Cože? To jako proti jeho vůli?“ divil se David.

„Nevím, radši bych ho měla doma u sebe,“ řekla váhavě Radka.

„V centru bude pod neustálým dohledem a dostane se mu tam pomoci, kterou potřebuje. K tomu tam bude mít pravidelné lékařské kontroly,“ doporučil doktor.

Radka chvíli přemýšlela a nakonec se shodli s Florianem, že ano.

„To myslíte vážně?“ ozval se našťavaně Erik.

„Jsme jeho rodiče! Chceme pro něj jen to nejlepší!“ řekla Radka.

„To je teda řešení, poslat ho do léčebny!“ řekl David a odešel.

„Mami, co je to za nápady posílat ho do léčebny?!“ pustila se Sára do ní.

„Nediskutuj o tom, semnou! Tak jsme se rozhodli a tak to taky bude!“

„Ani se nedivím, že zdrhnul z baráku! Ještě štěstí, že já už tam taky nebydlím!“ řekla znechuceně Sára a odešla.

Další ráno přišla Katie do pokoje, aby zkontrolovala Christophera a viděla, že už je vzhůru a zmateně se rozhlíží po pokoji.

„Jak je ti zlato? Je ti už lépe?“

„Katie, co se stalo? Proč jsem v nemocnici?“ ptal se zmateně.

Katie si sedla na židli vedle postele, *„V noci tě přivezla záchranka. Našli tě na toaletách v klubu Carla. Ležel jsi tam v bezvědomí a kolem sebe jsi měl rozsypané prášky.“*

„Co-Cože? Na toaletách? A prášky?“ zmateně sypal otázky.

„Ano. Měl si v krvi extázi, antidepresiva a celkem velké množství prášků na spaní.“

Viděla, jak na ní nevěřicně zírá a neví co říct.

„Co si pamatuješ jako poslední?“

„Jenom,“ vzpomínal, *„byl jsem na parketě a tancoval, najednou se mi udělalo špatně, tak jsem šel na vzduch. Jdu po schodech a najednou nic a probudil jsem se tady.“*

„Christophere, bral sis nějaké prášky?“

„Jestli jsem si bral nějaké prášky?“ v jeho hlase bylo slyšet značné narčení.
„Katie, vždyť přece víš, že jakákoli chemie je hrozbou pro magii. Jak normální prášky, tak drogy! Nic jsem si nevzal!“

„Třeba jak jsi byl pod vlivem alkoholu, tak si vzal extázi...“

„V žádném případě!“ kroutil hlavou. *„Ne, Katie, tomu nevěřím!“*

Chvilí byli oba dva potichu a Christopher pořád kroutil hlavou.

„Bude to mít nějaké následky?“ po chvilce sklonil hlavu a zeptal se.

„Částečně to poškodilo srdce, takže je jasné, že nějakou dobu nebudeš moci dělat sport a musíš mít klidový režim. Po dobu prázdnin budeš docházet na

kontroly, a pokud bude všechno v pořádku, budeš moci za několik týdnů opět začít dělat sport.“

„Počkej! Ale magie by mi to dokázala vyléčit ne? Vždyť jsem napůl nesmrtelný! Regenerace to dokáže!“

„Ovšem, ale takové množství způsobilo, že ti to vysálo všechnu duševní energii. Navíc tě magie celou dobu udržovala při životě, protože být normální smrtelník, už bys tu nebyl.“

„Takže mi nepomůže?“ nadhodil a tajně doufal, že dostane pozitivní odpověď. To se bohužel nestalo.

„A magii můžu využívat?“

„Můžeš, ale bude tě to vyčerpávat. Je lepší, když ji na krátkou dobu nebudeš používat vůbec. Naštěstí ti kouzelnické zkoušky začínají až za rok, takže máš čas a nemusíš nikam spěchat.“

„Dobře!“ otočil oči v sloup a zadíval se do okna.

„Ještě jedna věc,“ zvedla se ze židle, „tvoji rodiče zařídili, abychom tě odpoledne přesunuli do léčebny.“

„Cože?! Do léčebny? Nejsem závislý nebo tak něco!“

„Takhle se rozhodli,“ přerušila ho, „podepsali souhlas o nedobrovolné hospitalizaci... Podívej, bude to pro tebe lepší. Budeš tam mít dohled a můžeš si i popovídat s psychologem.“

„Já nepotřebuju žádného psychologa!“ vykřikl.

Katie se otočila a odešla z pokoje. Christopher se našťavaně otočil na bok a koukal z okna a přemýšlel o útěku.

Odpoledne Christophera přivedli na pokoj. Léčebné centrum bylo spojeno s nemocnicí, takže nebyl problém ho převést.

„Ahoj, brácho! Jak se cítíš?“ zvolala Sára na něho, když vcházela do pokoje a za ní šli Radka s Florianem.

„Podvedený! Děkuji!“

„Je to jen pro tvoje dobro, Christopher,“ řekla Radka, zatímco dávala tašku plnou věcí ke skříni.

„Pro moje dobro?! Tvůj syn se probudí v nemocnici po těžké otravě prášky a vy ne, že se zeptáte jak se mám nebo jestli něco potřebuju! Strčíte mě okamžitě do léčebny jako nějakého feťáka! Co jste to proboha za rodiče?!“

„Neměli jsme na vybranou, když nám řekl doktor, co všechno jsi měl v sobě! A navíc s námi nemluvíš, takže nemáme ponětí, co se s tebou děje!“ okamžitě odpověděl Florian.

„A ani s vámi mluvit nechci! A jdu pryč!“

Christopher se zvedl z postele, zavřel oči a chtěl se přemístit pryč z centra, ale něco bylo špatně. Najednou to nějak nešlo. Na sekundu se objevily modré jiskry kolem jeho těla, ale hned zmizely.

„Co se děje?! Jak to, že jsem ještě tady?!“ osahával si tělo.

„Nechali jsme ti spoutat schopnosti. Pro případ, že by si chtěl zmizet,“ řekl bez váhání Florian.

Christopher vykulil oči, že mu málem vypadly. Na chvíli si myslel, že špatně slyšel, ale Florian mu to v klidu zopakoval.

„Spoutat schopnosti? Takže nejdříve mě pořád nutíš, abych se to naučil ovládat, a když už jsem se to naučil nějak ovládat, tak mi je spoutáš?!“ Christopher byl značně rozčilený a zhluboka dýchal. „A jak? Jedině lektvarem se dají spoutat schopnosti, ale já jsem žádný nevypil!“

„Dali jsme ti ho v nemocnici, když jsi byl mimo. Je to nejlepší pro tebe být teď nějaký čas bez kouzel. Aspoň nebudeš dělat hlouposti!“

„Běžte pryč! Chci mluvit se Sárou!“ vyzval rodiče k odchodu a šel otevřít dveře. Rodiče chvíli váhali, ale nakonec z pokoje odešli.

„Ty jsi o tom věděla? Že mně chtějí spoutat schopnosti?“

„Ano. Věděla, ale říkala jsem jí, že je to kravina, že budeš vyvádět. Ber to takhle, aspoň si odpočineš od toho všeho a hlavně od nich.“

„Já...“ chtěl rychle odpovědět, ale nevěděl co říct, protože měla pravdu.

Bude mít alespoň klid od rodičů. Chvilku mu to vrtalo hlavou a nakonec souhlasil se Sárou. „Dobře. Máš pravdu. Musím aspoň napsat ostatním, že jsem v pořádku.“

Přešel přes pokoj ke skříni a začal v tašce hledat mobil.

„Mobil ti sebrali, jestli ho hledáš. Prý je to součást léčebného procesu. Žádný mobil. Žádní kamarádi. Žádné návštěvy. Nic. Jenom knížky, sezení a regionální kanál v televizi.“

„Super!“ řekl a sedl si zpět na postel. „Uděláš pro mě něco?“

„Jistě! Copak?“

„Řekni rodičům, že chci být sám. Potřebuju si srovnat myšlenky a ty jed' taky domu, ať tam Jindra není sám a pozdravuj ode mne všechny v česku a řekni jim, že jsem v pohodě.“

„Dobře. Tak se tu opatruj a já se zajedu na tebe podívat o víkendu.“

Objali se na rozloučenou a Sára odešla z pokoje. Christopher se podíval na hodiny a bylo půl třetí. Lehl na postel a pustil televizi, kde zrovna probíhaly regionální zprávy.

„Devatenáctiletý rakouský popový zpěvák Christopher Witter Von Anstetten byl nalezen na večírku v místním klubu Carla, vlastněný místním miliardářem Martinem Hansbergem, jak v bezvědomí leží na toaletách a podle svědků byl nejspíš pod vlivem drog. Přivolaná záchranka jej okamžitě odvezla do nemocnice sv. Patrika, kde je dočasně hospitalizován a zotavuje se z předávkování. Máme za to, že šlo o pokus o sebevraždu. Jak jistě víte, Christopher se před několika dny rozešel se svou přítelkyní Laurou Bergerovou, se kterou chodil několik měsíců. Udělal to snad kvůli rozchodu s Laurou nebo v tom bylo něco jiného. Policie se k tomuto případu nechce vyjadřovat. Další novinky vám přineseme v následujících dnech.“

„No tohle je báječný! Ted' si všichni budou myslet, že jsem magor, co se chtěl zabít kvůli holce! Musím zjistit, co se tam stalo!“

Slezl z postele a pomalu vyšel na chodbu. Pár pacientů sedělo v křeslech ve společenské místnosti a hráli karty. Na recepci seděla ošetřovatelka, starší dáma, která si četla časopis a moc se nevěnovala dění kolem.

Christopher dělal, že se prochází a hledal na zdech únikový plán budovy. Došel až ke schodišti a všiml si, že dole ve vestibulu hlídkuje ochranka, pro případ, že by někdo chtěl zdrhnout. Otočil se zpět a pomalu šel kolem recepcie a viděl dveře k požárnímu schodišti, které podle plánu vedly k zadnímu východu.

„Přejete si něco, Christopher?“ zeptala se ošetřovatelka, která zrovna zvedla oči od časopisu.

„Ne-ne! Jen se procházím.“ Šel zpátky do svého pokoje a rychle za sebou zavřel dveře. Přešel k oknu a podíval se ven. Foukal mírný vítr, obloha se zatahovala a v povzdálí hřmělo. Z tašky ve skříni vyndal delší svetr s kapucí a sluneční brýle. Ty schoval do kapsy a šel zpátky k recepci. *„Promiňte. Něco bych potřeboval. Chci vědět, kdo všechno má povoleno přijít za mnou na návštěvu. Jistě tu máte nějaký seznam.“*

Ošetřovatelka odložila časopis, otočila se k počítači a hledala v něm Christopherovo složku. Chvilí jí to trvalo. V to taky doufal, že dáma to s počítačem nebude moc umět.

„Christopher Witter Von Anstetten... Ano tady to je... Podle seznamu, co sem dala pani doktorka, má přístup pouze rodina, což jsou rodiče Radka Mayrová a Florian Witter Von Anstetten, dále vaše sestra Sára Hravá, babička Larissa Witter Von Anstetten, děda Ludwig Witter Von Anstetten a to je všechno. Ještě něco?“ Otočila se zpět na Christophera, který se nenápadně posunul na druhý konec recepcie blíže k požárnímu schodišti.

„Ano prosím. Smažte všechny členy kromě mé sestry? Chci, aby sem měla přístup jenom ona.“

„Víte to jistě?“ zeptala se s údivem ošetřovatelka.

„Zcela určitě!“

„Nu teda dobře. Když chcete!“

„Moc vám děkuji!“ Věděl, že jí to zabere více času, než zjistí, jak se to dělá. Využil toho a pomalu se plížil po krátké chodbičce směrem ke dveřím. Potichu tam došel, vzal opatrně za kliku a pomalu otevíral. Během toho měl stále oči upnuté na ošetřovatelce, která se snažila přijít na to, jak přepsat seznam návštěv a vůbec si nevšimla, že se mezitím vzdálil od recepcce.

Když byly dveře otevřené, proklouzl rychle na schodiště a opatrně za sebou zavřel. Zamířil dolů přímo k zadnímu vchodu a cestou se modlil, aby nebyly zamčené. Byly pootevřené, jelikož tam doktoři a ošetřovatelky chodili kouřit. Opatrně vykoukl ven a přesvědčil se, že tam nikdo není, ale omyl. Zrovna tam stál jeden ošetřovatel se zapálenou cigaretou a hleděl do mobilu. Byl otočený zády ke dveřím, takže Christopher vyšel tiše po špičkách a rychle se schoval za kontejner vedle dveří. Zapomněl za sebou přivřít dveře, takže se zabouchly. Najednou se ošetřovatel otočil. *„Je tu někdo?“* Rozhlížel se kolem sebe a šel směrem ke kontejneru, kde byl schovaný Christopher. *„To byl asi jenom průvan.“*

Chlápek popotáhl z cigarety a típnul ji do popelníku na malém stolku za sebou. Vyndal klíče, otevřel a zašel dovnitř. Jakmile se dveře zabouchly, Christopher vylezl zpoza kontejneru a spěchal malou uličkou na ulici. Cestou si nandal kapuci a brýle, aby ho nikdo nepoznal.

„Dobře! To by bylo! K Van Tasselovým to je asi 20 minut pěšky. Musím si máknout, než začne pršet!“ Přeběhl silnici a ztratil se v další uličce.

KAPITOLA DRUHÁ

Chvilí na svobodě

Vila Van Tassel, Linz

U Van Tasselových zazvonil zvonek a Erik šel otevřít. „Witty, co tu proboha děláš? Máš být v přece v léčebně!... Nebo ne?“

„Zdrhnul jsem!“ Christopher vešel rychle dovnitř a Erik za ním zavřel dveře.

„Zrovna jsme o tobě s Davidem mluvili! Přemýšleli jsme, jak tě dostat pryč!“

„Na to už je pozdě. Zdrhnul jsem sám!“

„To vidím taky!“ odsekl Erik.

„Witty?“ uslyšel za sebou známý hlas. Otočil se a viděl, jak k němu spěchá David. „Co to blázníš proboha? Prášky? Nemocnice? Léčebna?“

„Podívejte! Nevím kolik mám času, než zjistí, že jsem zdrhnul! Potřebuju vědět, co se stalo na tom večírku u Phillipa. Pak se někam zdekovat, než přijdu na to, co se stalo!“

„Ty si nic nepamatuješ?“ divil se David. „Vždyť si nebyl tak ožralej!“

„Já vím, ale myslím si, že mi někdo musel hodit extázi do pití!“ přemýšlel a šel se posadit do obýváku na gauč. Erik s Davidem ho následovali a sedli si naproti němu.

„Co si pamatuješ jako poslední?“ zeptal se Erik.

„Bylo mi špatně. Šel jsem na vzduch, sešel schody a pak nic. Tma! Totální okno! A pak jsem se probudil v nemocnici. Co ty?“

„Šel jsem za tebou a viděl tě, jak jsi opřený o zed' a kašleš, přispěchal jsem k tobě. Řekl jsi mi, že se ti zamotala hlava a musel si na vzduch. Nepřipadalo mi, že bys na tom byl tak špatně. Poté jsme vešli zpátky do klubu, dovedl jsem tě k baru a objednal ti vodu. Chvilku jsme tam stáli a pak jsi zpozoroval Lauru, jak tancuje na parketě s holkami a šel za ní. Potom jste se ztratili. Pak jsem o tobě věděl, až když tam nějaká hysterka začala rvát, že na záchodě je mrtvola. Nebylo možný se tam přes ten chaos dostat. Ochranka vyvedla všechny z klubu a mezitím přijeli policajti a záchranka, naložili tě do sanitky a odvezli do nemocnice.“

„Nevíš v kolik to tak bylo, když jsme se ztratili s Laurou?“ ptal se Christopher.

„Nevím přesně, ale počítám, že asi hodinu po půlnoci.“

Poté se otočil na Davida. „Podle doktora mě do nemocnice přivezli kolem půl druhé. Takže otázka je, co jsem dělal tu půl hodinu? Co si pamatuješ ty?“

„Viděl jsem tě, jak jsi šel na pánské záchody a po chvíli ses vrátil, zamířil k baru, objednal drink a bavil ses tam s Oliverem, zrovna kolem mě procházela Laura a vypadala ubrečeně. Ptal jsem se jí, co se stalo, ale odstrčila mě a řekla, že jde domů. Vypadala docela naštvaně. Šel jsem za ní, ale když jsem vyšel na ulici, byla pryč. Tak jsem se vrátil a cestou jsem potkal Olivera, jak vychází z klubu. Myslel jsem, že budeš ještě na baru, ale už si tam nebyl. To mohlo být pár minut po jedné.“

„A potom jsi mě už neviděl?“

„Ne, pak už jenom, když ta hysterka v modrých šatech začala rvát, že na dámských toaletách leží mrtvola. A jak říkal Erik. Ochranka všechny vyvedla a stáli jsme venku. Až po chvilce jsme se dozvěděli, že to jsi ty. To tě zrovna nakládali do sanitky.“

„Dobře! Přibližně kolem jedné jsme se vrátili zpátky, šli jsme k baru a pak jsem se ztratil s Laurou... O pár minut později jsem na záchodě a pak zpátky

u baru, zatímco Laura utíká v slzách z večírku. To znamená, že jsme se museli nejspíš pohádat... A co bylo potom... Zavolejte někdo Lauře. Mně sebrali mobil.“

„Tak ji zkus vycítit, to bude rychlejší,“ navrhl Erik.

„Nemůžu! Spoutali mi schopnosti!“ odsekl a šel se podívat z okna, jestli náhodou někdo není před vilou.

„Jako kvůli tomu, co se stalo na večírku?“ zeptal se David.

„Jo! Nechtějí, abych zdrhnul. Zavřeli mě do léčebny, abych byl pod dohledem, jenže jim nedošlo, že se dokážu nenápadně vyplížit z budovy. I když je tam ochranka.“

Erik vyndal z kapsy mobil a zavolal Lauře, jenže to nezvedala. *„Spadlo mi to do schránky“* zkusil to ještě jednou, ale neúspěšně.

„Do prdele!“ zlobil se Christopher. *„Kde by mohla být?“*

„Počkej,“ přerušil ho David a vyndal také mobil. *„Zkusím Victorii!... Viktorie? Nevíš, kde by mohla být Laura? Nemůžu se jí dovolat a potřebuju s ní nutně mluvit... Jo... Dobře... Díky! Je v Marianě, ale prý už každou chvíli bude odcházet.“*

„Tak musíme spěchat! Eriku, přemísti nás!“ Všichni tři si stoupli k sobě. Erik zvedl ruku a zakroutil ukazováčkem. Z něj vylítl řetěz fialových světýlek, zatočil se kolem kluků do spirály a zmizeli.

Taneční klub Mariana, Linz

Taneční kurz zrovna skončil a všichni se loučili a přáli si hezké prázdniny. Na chodbě vedle vchodu do sálu se opět vytvořila fialová spirála a v ní se objevili kluci. Christopher se šel hned podívat do sálu, jestli tam Laura ještě je.

Zrovna mířila s holkami ke dveřím, když ho spatřila skrz prosklené dveře, jak na ní mává a ukazuje, ať k němu jde.

„Ahoj, Lauro! Potřebuju s tebou mluvit,“ vyhrkl na ni hned, jak vešla na chodbu.

„Nemáme se o čem bavit. Všechno jsme si řekli na večíрку!“ odsekla a chtěla odejít.

„Právě proto s tebou potřebuju mluvit! Já si právě nepamatuju, co se stalo na večíрку a potřebuju, abys mi to řekla.“

„Co ti mám jako říct? Victorie mi řekla, že ses předávkoval antidepresivy...“ řekla.

„To vím všechno! Potřebuju vědět, co se dělo, když jsme spolu odešli z parketu. Prosím?!“

„Nestalo se to, co si myslíš!“ přimhouřila oči.

„Tak mi tedy řekni, co jsme dělali.“

Popošli kousek dál od vchodu a Laura si položila tašku na zem. „Přišel si ke mně, když jsem tancovala s holkami na parketě, objal si mě a řekl si mi, že semnou chceš mluvit, odešli jsme stranou směrem k toaletám. Cestou jsi něco mumlal, nerozuměla jsem ani slovo. Poté ses mi omlouval za to, jak si na mě křičel a mluvil jsi o nevěře. Také, že se ke mně už nevrátíš a odešel si na toalety. Šla jsem říct holkám, že musím vypadnout a šla jsem pryč...To je všechno. Promiň, ale musím už jít!“ Potom si vzala tašku a odešla.

„Musíme to toho klubu, třeba si na něco vzpomenu.“

Přemýšlel a vydali se po chodbě na záchody.

„Požádáme Phillipa, aby se podíval na záznamy z kamer, třeba tam něco uvidíme!“ navrhl David a Erik pokrčil rameny. „To by šlo, ale ty kamery zachycují akorát vchody do budovy a ne sál.“

Vešli na toalety a Christopher se ujišťoval, že tam nikdo není. „Dobrý! Nikdo tu není, tak letíme.“

Kluci si opět stoupli k sobě. Erik zase zakroutil prstem a pomocí fialové spirály zmizeli.

Klub Carla, Linz

Otevřeli dveře do sálu a vešli dovnitř. Nikdo tam nebyl a sálem se rozléhal zvuk bouřky z venku. Christopher si stoupnul na parket. „*Tak! Stojíme s Laurou tady a pak jdu na záchod,*“ ukázal směrem k toaletám, „*potom jdu k baru,*“ ukázal opačným směrem, „*tam si objednám drink a bavím se s Oliverem.*“

Šel k baru, opřel se o něj a snažil si vzpomenout. „*Do prdele! Jak mně by se teď hodila schopnost Předtucha!*“

„*Co třeba nějaké kouzlo, co vyvolá vzpomínky? Existuje něco takového?*“ ptal se David.

„*Jo. Existuje, ale jestli jsi měl v sobě vysokou dávku extáze, tak nijak nepomůže vyvolávat vzpomínky pomocí kouzel, protože extáze oblbne schopnosti a to pak má za následek, že ti schopnosti vnuknou falešný vzpomínky, takže by viděl něco úplně jiného, než co se stalo... Proto jsou drogy zakázané i v magickém světě!*“ odpověděl Erik.

„*Počkej! Počkej!*“ vykřikl Christopher. V hlavě se mu zjevovaly útržky. „*Stojím u baru... Oliver sleduje Lauru, která vychází ze sálu, omluví se a jde směrem k východu... Potom... si беру drink... někdo mě bere za ruku... a nic... tma!*“

„*To nám moc nepomohlo, no nic... projdi se po sále a zkus to znova,*“ navrhl Erik.

Christopher se prošel po sále a pak kolem toalet. „*Nic! Vůbec nic!*“

Erik zamířil k záchodům. *„Zkusíme to na dámských toaletách. Tam tě našli. Třeba to půjde tam.“*

Přesunuli se na toalety a stáli před kabinkami.

„Tak co Christophere? Vybavuje se ti něco?“ zeptal se Erik.

„Ne. Taký nic.“

„Pojďte! Vypadneme, než nás tu někdo najde,“ řekl David.

Kluci souhlasili a stoupli si opět k sobě. Erik zakroužil ukazováčkem a zmizeli.